

3) W razie udzielania na pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej, czy różnica sytuacji taka jak stwierdzona między z jednej strony nauczycielami oddelegowanymi do Szkół Europejskich, których wynagrodzenie jest zapewniane jednocześnie przez ich władze krajowe i przez daną szkołę europejską, a z drugiej strony urzędnikami Wspólnoty Europejskiej, których wynagrodzenie jest zapewnione wyłącznie przez Wspólnotę Europejską, może uzasadniać — w obliczu zasad zawartych w wymienionych artykułach i gdy zasady pełnienia obowiązków [personelu oddelegowanego do Szkół Europejskich] odwołują się wyraźnie do regulaminu pracowniczego urzędników wspólnotowych — to, że kursy wymiany zastosowane w celu zapewnienia utrzymania równej siły nabywczej nie są takie same?

(¹) JO 1994, L 212, s. 3.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākās tiesas Senāts (Republika Łotewska) w dniu 4 czerwca 2009 r. — Schenker SIA przeciwko Valsts ieņēmumu dienests

(Sprawa C-199/09)

(2009/C 193/12)

Język postępowania: łotewski

Sąd krajowy

Augstākās tiesas Senāts

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Schenker SIA

Strona pozwana: Valsts ieņēmumu dienests

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 6 ust. 2 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 (¹) z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego wspólnotowy kodeks celny należy interpretować w ten sposób, że w razie złożenia wniosku o udzielenie wiążącej informacji taryfowej należy udzielić wiążącej informacji obejmującej jednakowe towary, występujące pod tą samą nazwą handlową, oznaczone tym samym numerem artykułu oraz jednakowe z punktu widzenia wszelkich innych kryteriów odróżniających lub umożliwiających ustalenie tożsamości tych towarów?

(¹) Dz.U. L 253, s. 1.

Odwołanie wniesione w dniu 27 maja 2009 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) z dnia 10 marca 2009 r. w sprawie T-249/06 Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT (Interpipe Niko Tube ZAT), dawniej Nikopolsky Seamless Tubes Plant „Niko Tube” ZAT i Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT), dawniej Nizhnedneprovsky Tube-Rolling Plant VAT, przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(sprawa C-200/09 P)

(2009/C 193/13)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: H. van Vliet, C. Clyne, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT (Interpipe Niko Tube ZAT), dawniej Nikopolsky Seamless Tubes Plant „Niko Tube” ZAT; Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT), dawniej Nizhnedneprovsky Tube-Rolling Plant VAT, oraz Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie pkt 1 wyroku;
- oddalenie skargi w całości;
- obciążenie skarżących kosztami postępowania poniesionymi przez Komisję w ramach niniejszego odwołania.

Zarzuty i główne argumenty

PIERWSZY ZARZUT ODWOŁANIA — Stosowanie pojęcia jednego podmiotu gospodarczego w celu określenia ceny eksportowej

Komisja uważa, że Sąd dopuścił się dwojakiego rodzaju naruszenia prawa poprzez stwierdzenie, że: „Według utrwalonego orzecznictwa dotyczącego obliczania wartości normalnej, lecz odnoszącego się również w drodze analogii do obliczania ceny eksportu, podział działalności produkcyjnej i handlowej w obrębie grupy złożonej z odrębnych pod względem prawnym spółek nie może zmienić faktu, że chodzi tu o jeden podmiot gospodarczy, który w ten sposób organizuje całość swej działalności w innych przypadkach wykonywanej przez podmiot, który jest również jednolity z punktu widzenia prawnego”.

Po pierwsze wyrok Sądu dotknięty jest brakiem uzasadnienia, ponieważ w żaden sposób nie wskazuje, w jaki sposób pojęcie tak zwanego jednego podmiotu gospodarczego powinno być również stosowane w drodze analogii przy określaniu ceny eksportowej w celu obliczenia marginesu dumpingu.

Po drugie Sąd powinien był zastosować utrwalone orzecznictwo Trybunału dotyczące pojęcia jednego podmiotu gospodarczego, w tym między innymi wyroki w sprawach Sharp Corporation, Minolta Camera, Ricoh i Canon II, które prowadzą do przeciwnych wniosków.

DRUGI ZARZUT ODWOŁANIA — Ciężar dowodu i zakres kontroli sądowej

Ten zarzut odwołania dotyczy ciężaru dowodu i zakresu kontroli sądowej. Komisja uważa w tym zakresie, że w pkt 180 — 190 Sąd dopuścił się licznych naruszeń prawa dokonanie kontroli sądowej w nieodpowiednim zakresie. Powołując się na wyrok w sprawie Kundan i Tata Sąd nie uwzględnił okoliczności, że po wydaniu tego wyroku brzmienie art. 20 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego zostało zmienione dokładnie w celu objęcia nim sytuacji takich jak rozpatrywana w niniejszej sprawie. Z całą pewnością daje to instytucjom pewien zakres swobody uznania. Sąd zastosował nieprawidłowe kryterium prawne nakładając na instytucje szczególnie duży ciężar dowodu w dziedzinie, w której przysługują im zwykle szerokie uprawnienia dyskrecjonalne. W konsekwencji Sąd nie wykazał w wystarczający sposób, że instytucje dopuściły się oczywistego błędu przy ocenie okoliczności faktycznych.

TRZECI ZARZUT ODWOŁANIA — Artykuł 2 ust. 10 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego

Trzeci zarzut dotyczy pkt 193 — 197 zaskarżonego wyroku. Jeśli pierwszy lub drugi zarzut jest uzasadniony, to w konsekwencji zastosowanego przez Sąd rozumowania jego wniosek, że art. 2 ust. 10 akapit pierwszy został naruszony, jest nieprawidłowy z prawnego punktu widzenia.

CZWARTY ZARZUT ODWOŁANIA — Prawo do obrony

Zarzut ten dotyczy pkt 200 — 211 zaskarżonego wyroku. Komisja uważa, że w tych punktach Sąd zastosował nadmiernie surowe, a przez to nieuzasadnione kryterium dotyczące prawa skarżących do obrony. Kwota dostosowania i transakcje, których dotyczyła były znane skarżącym już od pewnego czasu (od pierwszego dokumentu w przedmiocie ostatecznego ujawnienia informacji). Ponadto, w odpowiedzi na uwagi skarżących sformułowane po otrzymaniu tego dokumentu Komisja w drugim dokumencie w przedmiocie ostatecznego ujawnienia informacji wyjaśniła, że wcześniejsze powołanie się na art. 2 ust. 9, jako na podstawę prawną w celu dokonania omawianego dostosowania, było błędne. Zatem skarżący byli w pełni poinformowani o dokładnych powodach, dla których Komisja zamierzała dokonać dostosowania; między innymi dlatego, że uznała, iż Sepco działała jako pośrednik, którego działania były podobne do działań przedstawiciela wynagradzanego prowizyjnie.

Komisja uważa, że dzięki temu przedstawiła skarżącym wystarczające informacje, aby mogli oni użytecznie skorzystać z przysługującego im prawa do obrony. Sąd naruszył więc prawo sugerując w pkt 201, że ostateczne ujawnienie informacji powinno być zawierać więcej danych w tym zakresie. Wbrew

temu, co sugeruje Sąd, skarżący zostali poinformowani o powodach, dla których Komisja zamierzała zaproponować Radzie powyższe dostosowanie, to znaczy o tym, że powiązania Sepco ze skarżącymi objęte były zakresem zastosowania art. 2 ust. 10 lit. i) zdanie drugie. Ponadto Komisja uważa, że jej stanowisko znajduje potwierdzenie we wcześniejszym orzecznictwie Trybunału (na przykład w wyroku w sprawie EFMA).

Wreszcie, Komisja uważa, że w pkt 209 Sąd naruszył prawo poprzez „pomieszczenie” kwestii merytorycznej dotyczącej zgodności z prawem dostosowania z kwestią przysługującego skarżącym prawa do obrony. Sąd stwierdził: „Jednak [...] powyżej wykazano, że [instytucje zastosowały dostosowanie z naruszeniem prawa]. W związku z tym należy uznać, że” nieprzedstawiając ostatecznego uzasadnienia już w czasie drugiego ujawnienia informacji instytucje naruszyły przysługujące skarżącym prawo do obrony. Jednakże wbrew twierdzeniom Sądu nie ma żadnego związku przyczynowego pomiędzy tymi dwoma kwestiami. Sam fakt, że Sąd uznał dokonanie dostosowania za błędne nie oznacza, iż naruszone zostało prawo skarżących do obrony. Chodzi tu o kwestię, czy instytucje przedstawiły skarżącym w toku postępowania administracyjnego informacje niezbędne do przedstawienia przez nich samych informacji. Okoliczność, że Sąd uznaje dostosowanie za niezgodne z prawem nie oznacza, że „w związku z tym” prawo skarżących do obrony zostało naruszone w toku postępowania administracyjnego.

KWESTIA, CZY TRYBUNAŁ MOŻE SAM ORZEC W PRZEDMIOCIE ZARZUTÓW ODWOŁANIA (CZY WINIEN ZWRÓCIĆ SPRAWĘ SĄDOWI PIERWSZEJ INSTANCJI)

Zdaniem Komisji, jeżeli Trybunał orzeknie, że powyższe zarzuty są uzasadnione i uchyli pkt 1 sentencji zaskarżonego wyroku, będzie dysponował wystarczająco pełnymi informacjami, aby sam mógł orzec w przedmiocie żądań (i je oddalić). Jednakże jest to kwestia, która zależy od uznania Trybunału i Komisja nie będzie jej dalej rozwijać.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht w dniu 8 czerwca 2009 r. — Flachglas Torgau GmbH przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-204/09)

(2009/C 193/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesverwaltungsgericht